

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 68.221 van 18 september 1997

A. 75.232/XIII-86

In zake : **EL OUAHABI** Abdesselam,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Georges-Henri BEAUTHIER,
advocaat,
Berckmansstraat 89
1060 Brussel,

tegen :

**het Brussels Hoofdstedelijk
Gewest**, vertegenwoordigd door
zijn Regering,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean-Paul LAGASSE, advocaat,
Adolphe Lacomblélaan 8
1030 Brussel.

**DE VOORZITTER VAN DE XIIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de op 6 augustus 1997 door
Abdesselam EL OUAHABI ingestelde vordering tot schorsing
van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende
weigering van hernieuwing van de vergunning voor het
exploiteren van een taxidienst, die op 15 mei 1997 is
genomen door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering en
die bij een aangetekende brief dd. 19 juni 1997 ter
kennis is gebracht;

Gezien het op 18 augustus 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer DEROUAUX, eerste auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 5 september 1997, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 16 september 1997;

Gelet op de kennisgeving aan de partijen van de beschikking tot bepaling van de rechtsdag en van het verslag;

Gehoord het verslag van de heer HANOTIAU, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. G.-H. BEAUTHIER, die voor verzoeker verschijnt en van Mr. J.-P. LAGASSE, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer DEROUAUX, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten aan het geding ten grondslag liggen :

1. Verzoeker, zelfstandig taxibestuurder, beschikte over een vergunning voor het exploiteren van een taxidienst (identificatieplaat nr. 2058), welke vergunning op 30 juni 1996 verlopen is met toepassing van artikel 38 van de ordonnantie van 27 april 1995 betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuren van voertuigen met chauffeur.

2. Op verzoek van de gewestelijke dienst voor taxi's en limousines dd. 5 december 1995 heeft verzoeker bij een naar het zich laat aanzien op 9 januari 1996 ingekomen schrijven, om de hernieuwing van zijn vergunning verzocht.

3. Bij een aangetekend schrijven met ontvangstmelding dd. 30 juli 1996 hebben de bestuursdiensten van de verwerende partij verzoeker erop gewezen dat er stukken ontbraken aangaande de betaling van de bijdragen aan het fonds voor de zelfstandigen. Verzoeker is in dat verband op 7 en 13 november 1996 gehoord door Roch TONGLET, zoals blijkt uit de processen-verbaal die deel uitmaken van het dossier.

4. De Brusselse Hoofdstedelijke Regering heeft bij een omstandig gemotiveerd besluit van 15 mei 1997 besloten om de vergunning voor het exploiteren van een taxidienst, die op 30 juni 1996 is verlopen, niet te hernieuwen. Die beslissing die bij een aangetekend schrijven dd. 19 juni 1997 ter kennis is gebracht en op 23 juni 1997 in ontvangst is genomen, vormt de handeling waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevorderd.

De bestreden handeling steunt in rechte op twee motieven: voertuig dat onvoldoende ter beschikking is gesteld van het publiek en niet-rendabele exploitatie, waarbij uitdrukkelijk wordt gesteld dat elk

van beide motieven afzonderlijk volstaat om de weigering van hernieuwing te rechtvaardigen;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aan dwaling omtrent de motieven en aan ontstentenis van motivering, doordat, eerste onderdeel, de bestreden handeling steunt op het feit dat verzoeker niet in orde is met zijn sociale-zekerheidsbijdragen, terwijl een aanvraag om vrijstelling is ingediend en doordat, tweede onderdeel, in de bestreden handeling de omstandigheid in aanmerking wordt genomen dat het voertuig niet op voldoende wijze ter beschikking is gesteld van het publiek, zonder evenwel uit te leggen waarom de ziekte van verzoeker tijdens het jaar 1994 geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt, zoals bedoeld bij de voormelde ordonnantie van 27 april 1995;

Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat uit de aanhef van de bestreden handeling blijkt dat de beslissing niet steunt op het rechtsmotief dat is ontleend aan de niet-naleving van de sociale wetgeving tijdens de geldigheidsduur van de vergunning (artikel 7, § 2, 6°, van de voornoemde ordonnantie), zodat de late stortingen van de sociale zekerheidsbijdragen en het verzoek om vrijstelling van die bijdragen, waarvan trouwens op bladzijde 2 van de beslissing melding wordt gemaakt, louter feitelijke gegevens zijn die materieel juist zijn, en waaruit verzoekers ongunstige financiële situatie blijkt, terwijl de verwerende partij trouwens geenszins verplicht is het bedrag te vermelden van de bijdragen die door verzoeker nog verschuldigd zijn;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de verwerende partij terecht aanvoert dat

het feit dat de exploitatie niet rendabel is, wat zowel uit de gegevens van het dossier blijkt, als uit de bekentenis van verzoeker tijdens zijn verschijning, op zich reeds een voldoende reden is ter rechtvaardiging van de bestreden handeling; dat de voornoemde ordonnantie van 27 april 1995 bovendien ten aanzien van die reden niet in een afwijking heeft voorzien die verband houdt met uitzonderlijke economisch of sociaal verantwoorde redenen; dat die reden bovendien hoegenaamd niet besproken wordt in het verzoekschrift, terwijl de bestreden handeling nochtans uitdrukkelijk vermeldt dat "één enkele van voornoemde motieven voldoende is om de hernieuwing van de vergunning te weigeren";

Overwegende dat de bestreden handeling derhalve correct gemotiveerd is, en dat het bovendien niet noodzakelijk is na te trekken of de verwerende partij verplicht was om in de consideransen van de bestreden handeling aan te geven in hoeverre de gezondheidstoestand van de verzoeker tijdens het jaar 1994 geen uitzonderlijke economisch of sociaal verantwoorde reden uitmaakte voor de toepassing van artikel 7, § 2, 4°, van de voornoemde ordonnantie; dat geen enkel onderdeel van het middel ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan de schending van de rechten van verdediging en van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, inzonderheid aan artikel 6, doordat hij is gehoord zonder voldoende ingelicht te zijn over de verwijten aan zijn adres en over de gegevens of de stukken van het dossier dat door de overheid is samengesteld, zodat hij zijn verdediging niet naar behoren heeft kunnen voorbereiden en voeren;

Overwegende dat de bestreden handeling een beslissing is waarbij de hernieuwing van een

bestuurlijke vergunning wordt geweigerd, en geen intrekking of schorsing ervan wegens het gedrag van de houder van die vergunning;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de stap heeft gezet om verzoeker eraan te herinneren dat hij vóór 31 december 1995 een aanvraag om hernieuwing moest indienen en dat ze, toen ze op 9 januari 1996 de niet-ondertekende en onvolledige aanvraag heeft ontvangen, deze niet als laattijdig of onvolledig heeft beschouwd, maar daarentegen bij een aangetekend schrijven van 30 juli 1996 om de ontbrekende documenten heeft verzocht en verzoeker heeft gewezen op de mogelijke gevolgen die gepaard gaan met de niet-overlegging van die documenten;

Overwegende dat verzoeker op 7 november 1996 is gehoord en dat hem de tijd is gelaten om zijn ritbladen voor de jaren 1993 tot 1996 over te leggen; dat hij op 13 november 1996 opnieuw is gehoord en dat hij uitleg heeft kunnen verschaffen over de onregelmatige aard van zijn prestaties en over het feit dat de exploitatie niet rendabel is; dat het middel derhalve niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan de schending van het evenredigheidsbeginsel, doordat "de weigering van hernieuwing wegens een vermeende niet-rendabiliteit een sanctie blijkt te zijn die buiten verhouding staat tot het in aanmerking genomen feit";

Overwegende dat de bestreden handeling geen maatregel is die als tuchtstraf is genomen; dat het motief dat is ontleend aan het feit dat de dienst niet rendabel is, zowel in feite als in rechte vaststaat voor de referentieperiode, zodat de weigering van hernieuwing

van de vergunning niet buiten verhouding lijkt tot het nagestreefde doel; dat uit artikel 7, § 2, van de voornoemde ordonnantie van 27 april 1995 blijkt dat zodra de Regering vaststelt dat, rekening houdend met het openbaar nut van de dienst, de exploitatie niet rendabel is, zij niet anders kan dan de hernieuwing van de vergunning weigeren; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan een van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten die vervuld moeten zijn opdat de Raad van State de schorsing kan bevelen van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling; dat de vordering tot schorsing niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Artikel 2.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op achttien september 1900 zevenen-negentig door :

de Hr. HANOTIAU, kamervoorzitter,
mevr. MALCORPS, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.